

Vieną naktį Savimyla susapnavo **keistą sapną**. Jis regėjo, kad jo drabužiai... atrodo kitaip nei įprastai! Be to, vis keičiasi – syki jie geltoni, paskui ir vėl žali, po kiek laiko... raštuoti. Dryželiai, gėlytės, žvaigždutės, širdelės – raštų ir spalvų begalybė.

Ak, **argi tai ne nuostabu?!**

Tas **įstabus regėjimas** buvo toks viliojantis, kad vos tik Savimyla pabudo, tuoju panoro jį įgyvendinti. Nors buvo naktis, nubėgo tiesiai pas Siuvėją, norėdamas pasidalinti savo sumanymu. **Siuvėjas buvo sužavėtas!** Išsyk pajuto, kad tai bus lūžis, ir karštai užsidegė šia idėja.

Trumpai pasitarę, draugai nuskubėjo pas Tėtį Smurfą. Kai šis žiovaudamas ir trindamasis akis išlindo iš savo trobelės, papasakojo jam apie savo planą – norėjo sukurti smurfams **visiškai naujo stiliaus** drabužius! Savimyla nubraižys brėžinius, o siuvėjas pasiūs.

Apsimiegojęs Tėtis Smurfas neatrodė sužavėtas, kad buvo **pažadintas vidury nakties** dėl tokio menkniekio. Vis dėlto, matydamas, kaip smarkiai Savimyla ir Siuvėjas užsidegę, **sutiko**, bet su viena sąlyga: turi nubraižyti tik vieną modelį. Bent jau iš pradžių.

Draugai ilgai tarėsi ir svarstė įvairius sumanymus, **ieškodami įkvėpimo** gamtoje. Savimyla sprendė, kokio stiliaus turėtų būti nauja apranga, o Siuvėją domino audiniai, iš kurių ją pasiūs.

Galiausiai Savimyla grįžo namo ir ėmėsi darbo. Kiaurą naktį piešė, braukė, graužė pieštuką, laukdamas įkvėpimo, bet **vis nebuvo patenkintas** –

glamžė lapą po lapo ir piešė iš naujo.
Galiausiai po daugybės bandymų **eskizas
buvo baigtas**. Susijaudinęs Savimyla
nunešė piešinį Siuvėjui, bet buvo
labai ankstyvas rytas, todėl paliko
jį ant draugo slenksčio.

Deja, visa tai stebėjo Pokštininkas.
Pasislėpęs tykojo krūmuose ir vos tik
Savimyla nuėjo... šelmiškai šypsodamasis
pačiupo eskizą nuo durų ir paspruko
su juo pas savo draugužius.

– Gerai padirbėjai,
Pokštininke! – pagyrė vienas
jo draugelių. – Pažiūrėsime,
kaip atrodys **mūsų nauji
drabužiai...**

Grupelė šelmių išvyniojo
eskizą ir... ėmė ją taisyti.
Smurfai pridėjo įvairių
dalykų, kurių nebuvo eskize,
pakeitė spalvas ir atliko
daug kitų **atsitiktinių
pakeitimų.**

O paskui tartum niekur
nieko nunešė eskizą prie
Siuvėjo namų.

Siuvėjas, manydamas, kad turi originalų
Savimylės piešinį, tučtuoju ėmėsi
siūti. Netrukus **drabužis buvo gatavas**
ir juo nešinas susijaudinęs Siuvėjas
nuskubėjo pas Savimylą.

– **Taip greitai?** – nusistebėjo Savimyla. –
Jau užbaigėi?